

Mai mult decât un izvor: un strop de suflet!

Izvorul Tămăduirii

parohiaizvorultamaduiribotosani@yahoo.com

izvorultamaduiribotosani.iasi.mmb.ro

facebook.com/Biserica Izvorul Tămăduirii

Botoșani, Parcul Tineretului 2A

12 NOIEMBRIE 2017

APARE GRATUIT DUMINICA

NR. 46 (718) † ANUL XIV

SAMARINEANUL MILOSTIV

Creștinul de astăzi poate vedea imaginea unui om căzut în mâinile unor tâlhari rămas aproape în nesimțire pe drumul ce leagă Ierusalimul de Ierihon. Pe rând trec pe acel drum un preot al legii vechi și un levit, însă aceștia sunt nepăsători. În cele din urmă trece și un samaritan care îl ia, și-l duce la o casă de oaspeți făcând acolo tot ceea ce se putea pentru ca omul acela să își revină. În omul căzut pe cale se ascunde orice om aflat în suferință și în nevoie. Calea este viața aceasta începând cu nașterea și terminând cu moartea. Tâlharii sunt oamenii răi pe de o parte, iar pe cealaltă pot fi diavolii. În persoana samaritanului se regăsește Iisus Hristos dar și fiecare om care ia chipul lui Iisus, devenind împlinitor în faptă și în cuvânt al poruncilor dumnezeiești. În această viață

omul se confruntă cu multe ispite și încercări și de aceea este nevoie de cineva care să-l ajute să le treacă. Pe undeva el este ajutat de Dumnezeu atunci când crede că nu mai are cine să-l ajute, de obicei când este la limita dintre nădejde și deznădejde, dar și de oameni care

înțeleg că el este cu adevărat semenul lor. Dacă cineva ar vrea să fie și el ajutat cândva, ar fi bine ca și el să ajute și să fie el mai întâi un samaritan. Darul de a ajuta pe aproapele pornește din dragoste și se numește milostenie. Milostenia presupune faptă îmbinată cu dragoste. Sfânta Scriptură ne arată că împlinirea milei trebuie făcută în dragoste: „Credința fără fapte moartă este” (Iacov, 2, 14-16). Ajutorul acordat semenului este cea mai înaltă filozofie a credinței. Ce folos are omul dacă are o credință seacă, teoretică cu prea multă știință dar dacă îi lipsește fapta?! Pilda samaritanului milostiv este mereu actuală și ușor de înțeles pentru cei de astăzi. Omul înțelege din ce în ce mai greu, și poate nici nu dorește, cine este cu adevărat aproapele său. Din ce cauză? Din lipsa credinței. Din ce în ce mai puțin se găsesc cei care au o credință lucrătoare, o credință practică. De aceea parcă lipsesc „adevărații samaritaneni” pentru că această credință înțeleasă de ei este una seacă lipsită de dragoste și de faptă. Este poate un mit sau o poveste. Și atunci în care din aceste personaje ne putem regăsi? În levit sau în preot?! Sau în cel mai fericit caz în samaritan. Dacă credem că ne regăsim în acesta din urmă trebuie să căutăm în noi înșine și să vedem dacă nu cumva ne lipsesc dragostea de Dumnezeu și de aproapele, mila și credința vie din care izvorăsc celelalte două. Dacă cumva ne lipsesc una sau două din aceste virtuți să ni le însușim ca să fim desăvârșiți. „Dacă vezi un sărac, nu îndemna pe altul să-l miluiască, că e ca și cum ai găsi un bulgăre de aur și ai zice altuia: Ia-l tu”. Sf. Ioan Gură de Aur

POSTUL AȘTEPTĂRII ȘI AL BUCURIEI

Intrarea într-unul dintre posturile mari ale anului ar aduce o oarecare încordare, pentru că orice restricție impusă ne creează un disconfort. Nu ne simțim prea bine când la locul de muncă ni se scurtează pauza de masă, când în trafic ni se restricționează accesul pe una dintre benzi, când medicul ne oprește să consumăm anumite alimente sau băuturi sau când dreptul de a ne exprima în societate credința și tradițiile noastre milenare ne este încălcat, din diferite interese ale unor răuvoitori. Dar iată că în Postul Crăciunului avem posibilitatea să ne pregătim pentru a trăi bucuria de a posti, bucuria de a renunța la bunuri lumești pentru a primi la schimb nepieritoarele avuții duhovnicești. Creștinul adevărat știe că harul dumnezeiesc sălășluiește în cei care dovedesc înaintea lui Hristos că bunătățile lumii nu au pus stăpânire peste viețile lor. Creștinul se bucură atunci când intră în post pentru că simte libertatea adusă de o astfel de jertfă spirituală și trupească. De altfel, postul este o manifestare cât se poate de liberă. Mântuitorul Iisus Hristos nu ne-a poruncit să postim pentru a ne câștiga mântuirea, iar Biserica nu forțază pe nimeni să postească, ci doar ne învață că printr-o astfel de jertfă simțim comuniunea spirituală cu sfinții. Mântuitorul Hristos ne-a dat propriul exemplu de postire și de așteptare, atunci când S-a retras în pustie timp de 40 de zile și S-a pregătit pentru lucrarea Sa pe pământ (Matei 4, 1-2). El ne-a îndemnat să primim cu bucurie postul în taința sufletului și să ne ferim de fățarnicia unora ce se arătau mari postitori: „Când postiți, nu fiți posomorâți ca fățarnicii, care își smolesc fețele, ca să arate oamenilor că postesc. Adevărat vă spun că și-au luat plata lor. Ci tu, când postești, unge-ți capul și spală-ți fața ta, ca să te arăți că postești nu oamenilor, ci Tatălui tău, Care este în ascuns; și Tatăl tău, Care vede în ascuns, îți va răsplăti” (Matei 16, 18). Libertatea la care tindem își găsește începutul chiar în postire, pentru că sufletul nostru este înălțat la o stare superioară, în care materia, bunurile pământești nu au nici o urmă de stăpânire asupra ființei noastre. Detașați de materie, urcăm spre Hristos, tindem spre unirea cu El, pentru a fi liberi pe deplin. Mântuitorul Iisus Hristos ne-a îndemnat să ne hrănim nu doar cu pâine, ci și cu „tot cuvântul care iese din gura lui Dumnezeu” (Matei 4, 4), spunând că ființa umană este desăvârșită atunci când se hrănește și spiritual. Postul ne deschide oportunitatea de a ne hrăni și mai mult sufletul, de a ne hrăni o parte a ființei noastre. Nu putem intra în Postul Crăciunului fără să ne raportăm la Mântuitorul nostru Iisus Hristos, finalitatea vieții noastre spirituale. Așa cum dreptii Vechiului Testament și-au trăit zilele în așteptarea făgăduinței lui Dumnezeu, la fel și noi în acest post nu facem altceva decât să închipuim starea omenirii de pregătire pentru primirea mântuirii, adică starea normală a fiecărui om, a fiecărui creștin.

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE CREDINȚA ORTODOXĂ

Întrebare: Care este fericirea a doua și ce înțeles are?

Răspuns: „Fericțiți cei ce plâng, că aceia se vor mângâia” (Matei 5, 4). Plânsul, ca și râsul, poate avea diferite cauze. Înțelesul lui depinde de cauza din care pornește. Astfel este o mare deosebire între plânsul celui ce-i pare rău pentru vreun păcat săvârșit și plânsul unui hoț, de necaz că nu i-a reușit o încercare de furt, sau pentru ca a fost prins și pedepsit. De aceea, din această fericire nu trebuie să înțelegem că toți cei ce plâng ar putea dobândi mângâierea. Aici este vorba numai de cei ce plâng din pricină că se întristează și le pare rău pentru păcatele săvârșite, cu care au mâhnit pe Dumnezeu și pe aproapele lor, ca fiul pierdut, Zaheu vameșul, sau tâlharul cel răstignit de-a dreapta Mântuitorului. Mântuitorul fericește nu numai pe cei ce-și plâng păcatele proprii, dar și pe cei care-și frâng inima și plâng pentru păcatele semenilor lor, rugând pe Dumnezeu să le dea căință, adică pe cei rătăciți să-i întoarcă la calea cea dreaptă, iar pe cei ce trăiesc fără rânduială să-i facă să-și îndrepte viața. Mântuitorul S-a întristat și a plâns pentru păcatele celor ce locuiau în Ierusalim, Horazin, Betsaida și Capernaum, și care nu voiau să se pocăiască (Matei 11, 20-24; 23, 37, 38). Darul lacrimilor aducătoare de bucurie l-au avut, de asemenea, toți sfinții. Făgăduința mângâierii este unită cu îndemnul de a plânge, pentru că întristarea pentru păcate să nu ducă la deznădejde. Celor ce plâng din aceste pricini binecuvântate, Mântuitorul le făgăduiește mângâierea harică, adică, pentru viața de acum, iertarea greșelilor, scăparea de chinuri și de păcate, iar pentru viața viitoare, împărția cerurilor, adică bucuria.

Întrebare: Care este a treia fericire și ce înțeles are?

Răspuns: „Fericțiți cei blânzi, că aceia vor moșteni pământul” (Matei 5, 5). Blândețea este cel dintâi rod al bunătații și iubirii aproapelui. Ea este o stare cumpănită și liniștită a sufletului, însoțită cu silința de a nu supăra pe nimeni și a nu se supăra de nimic. Cel blând nu va murmura niciodată împotriva lui Dumnezeu, nici a oamenilor. Omul blând dă cuvenita cinste și ascultare mai-marilor săi: nu batjocorește, nu grăiește de rău și nu osândește pe semenii săi, ci se arată pe sine totdeauna smerit. Iar când se întâmplă ceva potrivit dorințelor lui, nu se lasă pradă mâniei și, mai presus de toate, nu se răzbună pentru jigniri. Cea mai înaltă treaptă a blândeții este iubirea față de cei ce ne prilejuiesc necazuri și supărări și care se arată prin iertare și împăcare (Matei 5, 23-24). Singura mânie îngăduită și folositoare este aceea îndreptată împotriva păcatelor și a patimilor și mai ales împotriva diavolului ispititor, în care nu a rămas nimic bun.

Întrebare: Ce a făgăduit Dumnezeu celor blânzi?

Răspuns: Dumnezeu a făgăduit celor blânzi că vor moșteni pământul. Într-adevăr, este firesc ca aceia care se poartă cu blândețe să fie scutiți de multe supărări, necazuri și tulburări pe care le pricinuieste lipsa acestei virtuți, să capete chiar iubirea celor din jur, o bună înrăuire asupra semenilor și, în orice caz, să stingă mânia și ura îndreptată împotriva lor. Răsplata îi vine celui blând chiar din practicarea blândeții. Fiind împăcat cu Dumnezeu, cu semenii și cu sine, omul blând se bucură de o stare de liniște și siguranță deplină. (va urma)

PROGRAM LITURGIC

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Miercuri 15 noiembrie	17 ⁰⁰	Paraclisul Sf. Icoane Portărița
Vineri 17 noiembrie	14 ⁰⁰	Spovedanie
	17 ⁰⁰	Sf. Maslu cu 7 preoți
Sâmbătă 18 noiembrie	7 ⁰⁰	Sf. Liturghie, pomenirea morților
	14 ⁰⁰	Spovedanie
	17 ⁰⁰	Vecernie
Duminică 19 noiembrie	7 ⁰⁰	Utrenia și Sfânta Liturghie
	11 ⁰⁰	Program de bibliotecă
	17 ⁰⁰	Vecernie

Mânia

Soțul a venit acasă mânios pentru că fusese dat afară de la serviciu. Pentru că mâncarea nu era gata, a luat farfuriile, una câte una, și a început să le spargă. Soția i-a spus cu o voce blândă:

- Lasă măcar una, ca să ai în ce să mănânci.

Blândețea glasului ei i-a înmuiat inima soțului:

- Toate de le-aș pierde, numai pe tine nu vreau să te pierd. Cu credință în Dumnezeu, o scoatem noi la capăt.

Legea dreptății

Un polițist creștin pe care soția îl tot nedreptăța s-a dus supărat la nași:

- M-am săturat, cred că până la urmă îi zbor o palmă și își bagă mințile în cap. O să-și dea seama de partea cui este dreptatea.

- Da, finule, bine faci, i-a spus nașul. Ține-te de Legea dreptății, că Legea iubirii e prea grea. Numai că la judecată o să îți fie ceva mai greu: s-ar putea să fii judecat după dreptate, nu după milă...

Hoțul

Într-un autobuz, un hoț de buzunare a băgat mâna în geanta unei femei și i-a scos portofelul. Simțind ceva, femeia s-a uitat în geantă și și-a dat seama că fusese jefuită. Fără să își dea seama cine e hoțul, s-a închinat și s-a rugat ca Dumnezeu să îl ierte pe hoț. Dar acesta, văzând-o că se închină, s-a speriat, pentru că a crezut că femeia îl blestemase. Și, pentru că îi era frică de blesteme, a încercat să îi pună portofelul la loc. De data aceasta femeia l-a simțit. Fără să facă scandal, l-a întrebat:

- De ce furi?

- De foame.

Scotând o parte din banii pe care îi avea în portofel, femeia i-a dat tânărului, sfătuindu-l să caute ceva de muncă.

La spovedanie

Vine postul și în grabă,	În genunchi te-așezi modest,
La duhovnic tu alergi,	lei cu tine și-o batistă,
Ca să mai rezolvi o treabă:	Parcă nu te mai oprești
Iar păcatul să ți-l ștergi.	De citit o lungă listă.

Bună treabă, nu-i nici greu,

Dar mai e și-o parte tristă:

Te-ai obișnuit cam rău:

Să citești... aceeași listă.

PAROH: Preot Ioan Alupoaii † Telefon: 0745 497143 † Contul parohiei - BANCPOST: RO32 BPOS 0700 6196 114 RON 01

La redactarea acestei foi religioase, se folosesc informații preluate din mijloacele de informare în masă ortodoxe: site-uri, publicații, reviste, ziare, cărți, știri.

